

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 7 • juli 2024*

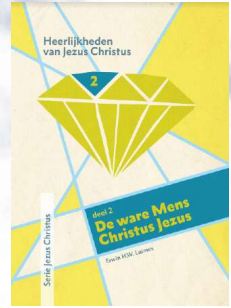
INHOUD

<i>U doorgrondt mij (gedicht)</i>	<i>153</i>
<i>De Naam boven alle namen (7)</i>	<i>154</i>
<i>De eenheid van de Geest bewaren (4, slot)</i>	<i>160</i>
<i>Ik geloof God (2, slot)</i>	<i>164</i>
<i>Waar toe deze verkwisting? (1)</i>	<i>169</i>
<i>Hoop en reiniging</i>	<i>172</i>
<i>Het beste van de wereld</i>	<i>173</i>
<i>God was in Christus</i>	<i>175</i>

De ware Mens Christus Jezus

Heerlijkheden van Jezus Christus, deel 2

Als verlost, als kinderen van God, mogen wij Christus kennen als onze Heiland, onze Redder. En als we zo, door Gods genade, weten voor eeuwig behouden te zijn, komt onvermijdelijk de vraag in ons op: Wie is Hij toch? Dan gaan we naar Hem op zoek en ontdekken we steeds meer van Zijn heerlijkheden in het Woord van God. We zien dan steeds beter Wie Hij precies is Die ons zó liefhad dat Hij in onze plaats wilde sterven op Golgotha's kruis.

God wil graag dat we allemaal door de overdenking van Christus' grootheid worden aangespoord om des te vuriger vast te houden aan de eeuwige Godheid en de waarachtige Mensheid zonder zonde van onze Heere Jezus Christus, aan Zijn karakter als Gods Gezalfde en als de Mensenzoon Die eens diep vernederd werd, maar Die eenmaal over het universum zal regeren.

Daarom is het ons gebed dat deze serie iedere lezer mag helpen meer in het Woord van God te graven, dat zo'n heerlijke Persoon als Middelpunt heeft.

Auteur: Erwin H.W. Luimes

Bestelcode: 6488

96 pag., gebonden boek/hardback, formaat A5

Prijs: € 11,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

U doorgront mij

Almachtig God, U ziet geheel mijn leven,
hebt mij gekend, mij getoetst en doorgront.
Kan ik Uw heilige licht ooit ontvluchten?
U ziet mij zelfs als ik verdwaasd dwaal rond.

Ook als ik vlucht naar 't einde van de wereld
of mij verberg in de donkerste nacht,
nooit kan Uw kind Uw bescherming ontvluchten;
overal houdt U over mij de wacht.

U laat Uw hand voortdurend op mij rusten.
Al voor de schepping hebt U mij gekend.
Zelfs voor mijn tong zich beweegt om te spreken
bent U met mijn gedachten reeds bekend.

Dus kom 'k vertrouwend bij U zonder beven,
wetend: Uw Zoon kocht m' aan 't kruis met Zijn bloed.
In Hem ben ik door Uzelf aangenomen;
in Christus ben ik veilig en behoed.

Doorgront mij, God, Die eeuwig blijft Dezelfde,
en toets mijn hart, maak m' aan U toegewijd.
Houd m' op de eeuwige weg van het leven
en breng mij spoedig in Uw heerlijkheid.

M. Lemire

De Naam boven alle namen (7)

Hoofdstuk 4 – ‘Uw Naam is een uitgegoten zalfolie’ (Hoogl. 1:3)

Deze woorden geven de kostbaarheid weer van Christus (als de Bruidegom) voor de bruid. Dit wordt onmiddellijk duidelijk als we de context onderzoeken. ‘Laat Hij mij kussen’, roept de bruid uit, ‘met de kussen van Zijn mond, want [nu spreekt ze Hem rechtstreeks aan] Uw uitnemende liefde is beter dan wijn’. Het is niet zozeer de liefde zelf als wel het genieten van de liefde waarover ze spreekt; dat is ‘beter dan wijn’.

Elk vernieuwd hart zal met deze uitspraak instemmen, want hoewel de liefde van Christus altijd al ons denken te boven gaat en oneindig en onuitsprekelijk is, zullen we er pas in enige mate beseft van hebben als we haar genieten. **Maar als het hart in de kracht van de Geest opengaat** voor haar gezegende invloeden en beperking, wanneer het zich zonder belemmering openstelt voor het binnenstromen van haar machtige vloed, **dan leert de ziel door ondervinding het prachtige karakter van de liefde van Christus kennen, die de kennis te boven gaat.** Iets anders is evenzeer waar. Hoe meer wij proeven van de liefde van Christus, hoe meer wij ernaar verlangen. Elke ervaring ervan bewerkt een vurig verlangen naar een grotere mate ervan. Dus als de bruid niet tevoren iets van de liefde van de Bruidegom had leren kennen, zou ze nooit dit hartstochtelijk verlangen hebben geuit.

Het is bovendien door het hart dat alle Goddelijke kennis wordt ontvangen en daarom zien we hier ook dat nadat de bruid haar waardering heeft geuit voor het genieten van de liefde van de Bruidegom, ze overgaat naar een verklaring van het resultaat van Zijn voortreffelijkheden en volmaaktheden. Haar hart bespeurt, doordat ze geniet van Zijn liefde, de geur van Zijn 'zalfoliën'.

Toch willen we opmerken, met de woorden van iemand anders, dat 'hoe sterk de gevoelens van de bruid ook zijn, ze niet ontwikkeld zijn in overeenstemming met de positie waarin de gevoelens van de Christen, terecht zo genoemd, zijn gevormd. Ze verschillen op dit punt. Ze bezitten niet de diepe rust en zoetheid van een liefde die voortvloeit uit een relatie die al gevormd, gekend en ten volle gewaardeerd is, waarvan de banden zijn gevormd en herkend, die rekt op de volledige en voortdurende erkenning van de relatie en die iedere partij geniet, als iets wat vaststaat, in het hart van de ander. Het verlangen van iemand die liefheeft en de genegenheid zoekt van de geliefde, is niet de zoete, onverdeelde en gevormde liefde van de echtgenote, met wie door het huwelijk een onverbreekelijke eenheid is gevormd. Voor de eerste is de relatie er slechts als een verlangen, het gevolg van de toestand van het hart; voor de tweede is de toestand van het hart het gevolg van de relatie'.

Dit onderscheid moet goed worden afgewogen en begrepen, want het bevat de sleutel tot de interpretatie van het 'Hooglied'. Maar het blijft waar, zowel in het hart van de bruid als in het hart van de Christen, dat liefde het middel en de mogelijkheid is tot Goddelijke kennis; kort gezegd: hij die het meest liefheeft, weet het meest (zie 1 Kor. 8:1-3; Ef. 1:18).

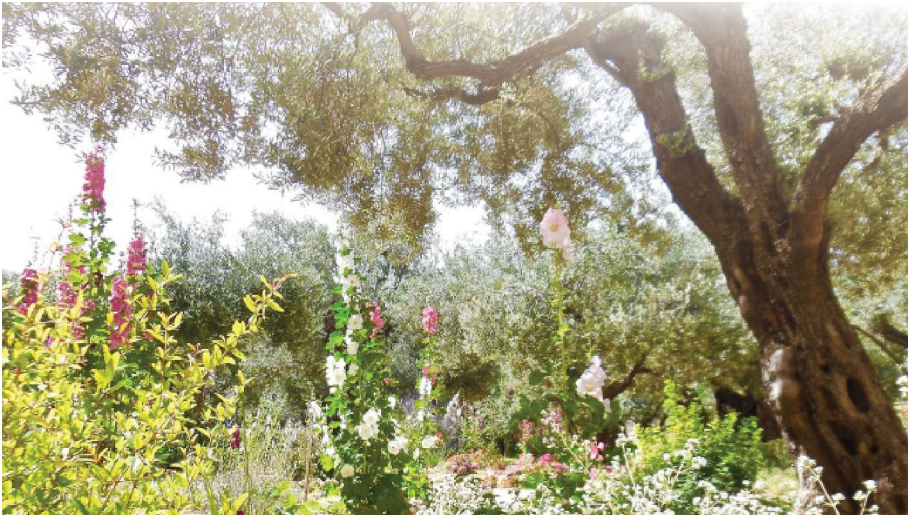
Maria Magdalena vormt hiervan een treffende illustratie. Petrus en Johannes hadden meer licht dan Maria, want zij (of in elk geval Johannes) hadden gezien dat het graf leeg was en hadden geloofd, terwijl Maria in volslagen onwetendheid verkeerde

over de opstanding. En toch was het aan Maria dat de Heere Zich openbaarde. De twee discipelen hadden er genoeg mee genomen dat het graf van zijn prooi was beroofd (en in elk geval Johannes geloofde dat de Heere de Overwinnaar was over de dood) en ze 'gingen weer naar huis'. Maar Maria stond buiten het graf te huilen. In de intensiteit van haar liefde, voor het Voorwerp van haar liefde, bleef ze daar als aan de grond genageld staan. Nu ze Christus had verloren, had ze alles verloren en de hele wereld was slechts een graf voor haar als Christus niet leefde. Al was haar geestelijk inzicht niet verlicht, de toestand van haar hart was wel juist en daarom kon de Heere ook komen en Zichzelf aan haar openbaren en haar de blijde boodschapper maken van het goede nieuws dat Hij vanaf dat moment Zijn broeders met Hem verenigde in de hemel, voor Zijn Vader en God, in Zijn eigen plaats en relatie.

Als de lezer inzicht heeft in de Goddelijke beginselen die zojuist zijn uiteengezet, zal hij er geen moeite mee hebben om de volgende woorden van de bruid te begrijpen: 'Uw zalfoliën zijn heerlijk van geur, Uw Naam is een uitgegoten zalfolie'. De zalfoliën vertegenwoordigen voor ons de heerlijke geur van Zijn voortreffelijke volmaaktheden, zoals gezien in Zijn leven, in Zijn daden van tederheid en genade, evenals in Zijn woorden en in Zijn wandel van volkomen afhankelijkheid en gehoorzaamheid voor God op Zijn weg door deze wereld.

Ze zullen ongetwijfeld ervaren en genoten worden in de intimiteit van Zijn eigen aanwezigheid, in Zijn geopenbaarde relaties met de ziel, in Zijn wegen en persoonlijke omgang. De bruid zou de geur van Zijn zalfoliën inderdaad niet op andere wijze gekend kunnen hebben. En het is altijd waar dat hoe dichter we bij Christus zijn, hoe vollediger we de ervaring zullen delen van de geliefde discipel, die werd toegelaten tot de intimiteit van het rusten aan de borst van de Heere en hoe duidelijker ons besef zal zijn van Zijn schoonheid en genade.

We kunnen zeer onder de indruk raken door een verslag of getuigenis, zelfs op grote afstand zoals de koningin van Sjeba, maar pas wanneer wij, net als zij, het zelf zien en horen, zullen we ons verliezen in bewondering in de aanwezigheid van de heerlijke geur van de zalfoliën. Dus willen wij in beslag genomen worden door het besef van Zijn deugden en schoonheden, dan moeten we voortgaan met de twee discipelen en door Zijn aantrekkelijkheden getrokken worden naar de plaats waar Hij verblijft. **Als wij daar deel met Hem hebben, zal de geur van Zijn voortreffelijkheden de eeuwigdurende blijdschap en vreugde vormen van de ziel.**

Voordat we verdergaan, moet opgemerkt worden dat de aangename geur van het leven van Christus, zoals opgemaakt kan worden uit Leviticus 2, in de eerste plaats voor God was. De priesters mochten eten van het fijne meel, gemengd met olie, waaruit het graanoffer bestond, maar al de bijbehorende wierook moest met een deel van het offer op het altaar worden verbrand, zodat het een vuuroffer zou zijn, een aangename geur voor de Heere. Hoe gezegend is het om dit te weten! Als er geen enkele ziel op de aardbodem was geweest die zich zou verheugen in

de heerlijke geur van de zalfoliën van Christus, zou toch Zijn leven niet tevergeefs zijn geweest, aangezien het God heerlijkheid bracht en Zijn hart vulde met oneindige vreugde.

Nee, onze gezegende Heere had Zijn zoetheid niet 'aan de woestijnlucht' kunnen verspillen, want er was Eén Wiens ogen altijd met onuitsprekelijke voldoening op Hem rustten, Die met vreugde de volmaaktheid opmerkte van al Zijn gedachten, daden, woorden en stappen. Dit was het wat aan het overvloeiend hart van God de woorden ontlokte: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. En hoe meer Christus werd beproefd – en dit gebeurde op alle mogelijke manieren, zelfs door het vuur van het heilige altaar zelf – hoe overvloediger Zijn aangename geur opsteeg om het hart van Zijn God te vervullen.

We vestigen hier de aandacht op, want als het de bruid en ook ons is toegestaan om deel te hebben aan het genieten van de aangename geur van Zijn leven en wij ons mogen voeden met de volmaaktheden van Zijn volkomen toewijding aan de heerlijkheid van Zijn God, dan is dat alleen omdat Gods eerst Zijn deel heeft gekregen en omdat Hij ons in Zijn onuitsprekelijke genade geroepen heeft om te delen in Zijn eigen vreugde in de weg en Persoon van Zijn geliefde Zoon.

Merk ook op dat het door de heerlijke geur van de zalfoliën is dat Zijn **Naam**, de openbaring van alles wat Hij is, wordt verspreid, als de geur van uitgegoten zalfolie.

Illustraties hiervan zijn in overvloed te vinden in de Evangelien. 'En Jezus ging heel Galiléa rond en leerde in hun synagogen en predikte het evangelie van het koninkrijk en genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk. En het gerucht van Hem drong door

tot in heel Syrië' (Matth. 4:23-24). En op een andere plaats lezen we: 'En Hij stond op en ging vandaar naar het gebied van Tyrus en Sidon; en toen Hij een huis was binnengegaan, wilde Hij niet dat iemand het wist, maar Hij kon niet verborgen blijven' (Mark. 7:24). Nee, gezegende Heere, de heerlijke geur van Uw zalfoliën was door iedere hand verspreid en had U overal bekendgemaakt, zodat Uw Naam was geworden als de heerlijke geur van zalfolie, die overvloedige naar allen die gebukt gingen onder lijden en verdriet, naar de vermoeide en behoeftige zielen onder Uw volk.

Dit is ongetwijfeld slechts één zijde van deze kostbare waarheid, want wat ons vers ons voor de aandacht brengt, is eerder de verrukking van de ziel over de kostbaarheid van Christus door het begrijpen van Zijn verschillende voortreffelijkheden zoals tentoongespreid in Hemzelf en in Zijn wegen. Toch is het altijd eerst door onze behoeften dat we tot Christus komen en ontdekken wat Hij is in Zijn liefde en genade. Daarna, als in onze behoeften is voorzien, zijn wij ontspannen en vrij van onszelf en vrij in Zijn aanwezigheid om na te denken over Hemzelf. De heerlijke geur van Zijn zalfoliën kan pas werkelijk in de ziel doordringen met zijn verblijdende verfrissing wanneer iedere vraag betreffende onszelf en onze relatie met God is beantwoord.

In zeldzame gevallen kan Christus Zelf gekend zijn bij de aanvang van het geestelijk leven, maar over het algemeen moet eerst ons verontrust geweten tot rust gebracht worden door de werking van het bloed van Christus, voordat wij vrij zijn om Zijn heerlijke volmaaktheden te overdenken. Als dan zo de vreugde van de ziel is opgewekt, zal Zijn Naam, zelfs alleen het noemen ervan, onze harten vullen met het besef van de zoetheid en geur ervan en de emoties teweegbrengen die alleen tot uitdrukking kunnen worden gebracht in bewonderende aanbidding aan Zijn voeten.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

De eenheid van de Geest bewaren (4, slot)

Verdeeldheid vermijden

Als wij echt ijverig zijn om de eenheid van de Geest te bewaren, zullen wij alles vermijden wat meningsverschillen en verdeeldheid veroorzaakt. Dat gevaar liepen niet alleen de vleselijk ingestelde Korinthiërs, het is ook vandaag nog heel reëel voor ons – vooral in onze plaatselijke bijeenkomsten:

- ✓ Verdeeldheid gebaseerd op verschillende genadegaven: de gaven die naar buiten toe prominent aanwezig waren, werden geëerd; andere gaven, die op de achtergrond werkten, werden geminacht en als minder belangrijk beschouwd (verg. 1 Kor. 1:10-13; 12:21-25).
- ✓ Verdeeldheid op basis van sociale verschillen (zie 1 Kor. 11:18-22): het gevaar is heel groot dat we onderscheid maken tussen 'gerespecteerde' en 'minder gerespecteerde' of minder bekende broeders en zusters.
- ✓ Verdeeldheid op basis van nationale of etnische verschillen, die geen rol spelen in de Gemeente van God en dus geen aanleiding mogen geven tot groepsvorming: 'Daarin is geen Griek of Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar of Scyth ...' (Kol. 3:11).

Daarom is het belangrijk dat wij aandacht hebben voor de eenheid van het lichaam, dat de Geest van God heeft gevormd met zijn door God gegeven verscheidenheid; het is belangrijk dat wij bewust onze aandacht en liefde schenken aan de zwakkere, de minder gerespecteerde en minder 'verbonden' broeders en zusters, aan hen die wat meer 'aan de rand staan'. De Schrift zegt: 'opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden voor elkaar gelijke zorg dragen' (zie 1 Kor. 12:17-25).

Bovendien moeten we ons er altijd van bewust zijn dat natuurlijke (sociale, etnische...) verschillen geen rol spelen in de Gemeente van God: 'Daar is geen Jood of Griek; daar is geen slaaf of vrije ... want u allen bent één in Christus Jezus' (Gal. 3:28; verg. Kol. 3:11). Wij begrijpen onmiddellijk dat wij, om dit in praktijk te brengen,

gekenmerkt moeten worden door de positieve kenmerken uit Efeze 4:2: nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, elkaar verdragen in liefde.

Saamhorigheid uitleven

Vandaag de dag leven we in een tijd die gekenmerkt wordt door grote mobiliteit. Dit stelt ons in staat op een intensieve manier contacten en vriendschappen te onderhouden tussen broeders en zusters, zelfs buiten onze eigen woonplaats. In principe is daar niets mis mee – als het niet ten koste gaat van het onderhouden van de gemeenschap met de broeders en zusters in onze eigen plaats, met wie wij vergaderd zijn tot de Naam van de Heere.

Het bijzondere gevaar vandaag de dag is dat broederlijk samenzijn plaatsvindt in 'vriendenkringen' en 'kliekjes' waarvan anderen worden buitengesloten, vooral degenen die ons niet zo liggen of die wij ongemakkelijk vinden. Als wij werkelijk wandelen waardig de roeping en ons beijveren in het bewaren van de eenheid van de Geest, zullen wij óók praktische saamhorigheid zoeken en bevorderen met de broeders en zusters met wie wij *plaatselijk* samenkomen. Alleen zó doen we recht aan wat we zijn: 'Christus' lichaam' en 'leden van elkaar'.

De motivatie

Als bijzondere aanmoediging om de eenheid van de Geest te bewaren, stelt de apostel Paulus zeven eenheden voor waartoe wij worden gebracht. Hiermee samenhangend zijn er drie grote 'relatiecirkels' waarin wij geplaatst zijn, die allemaal verband houden met een Goddelijke Persoon¹:

- o Alle gelovigen: er is (1) één lichaam en (2) één Geest, zoals u geroepen bent in (3) één hoop van uw roeping.
- o Alle Christelijke belijders: (4) één Heere, (5) één geloof, (6) één doop.
- o Alle mensen: (7) één God en Vader van allen, Die over allen en door allen en in ons allen is.

Eén lichaam – één Geest – één hoop van uw roeping

Als gelovigen hebben wij allen dezelfde Heilige Geest ontvangen, dezelfde Goddelijke Persoon Die in ons woont. In één Geest zijn wij allen tot één *lichaam* gedoopt (1 Kor. 12:13) en op die manier zijn wij verenigd in een wonderheerlijke eenheid. Is dit geen motivatie om ook de eenheid van de Geest te bewaren, de eenheid die God in volmaaktheid zal 'realiseren' bij de komst van Christus? Dit is de 'éne hoop van uw roeping'. Moeten wij, die dit hemelse doel verwachten, vandaag de dag andere ambities hebben? Moeten we andere doelen en een andere eenheid voor ogen hebben?

¹ De tweede en derde kring zijn natuurlijk veel breder dan de eerste kring. Maar in elk van deze kringen komen we het principe van eenheid tegen.

Moet niet veeleer dat wat in de toekomst zonder menselijke onvolkomenheden zal worden voorgesteld, voor ons een aansporing zijn om vandaag op aarde al ijverig te zoeken naar het bewaren van de eenheid van de Geest?

Eén Heere - één geloof - één doop

Als Christenen staan we ook allemaal in verbinding met dezelfde *Heere*, Die wij belijden. Wij hebben hetzelfde (Christelijke) *geloof* en zijn gedoopt met dezelfde *doop*, de doop in de Naam van de Heere Jezus, waarbij wij Hem hebben beleden als de enige Heere en ons aan Zijn kant hebben geplaatst. Is dit geen aansporing om ook in de praktijk te streven naar eenheid en de eenheid van de Geest te bewaren?

Eén God en Vader van allen

Bovendien hebben alle mensen één oorsprong, één Schepper. Moeten wij, die God persoonlijk als onze Vader kennen, er niet naar streven de Goddelijke orde en eenheid in onze praktijk te weerspiegelen?

'Eén lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping' (Ef. 4:4).

'... u te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede' (Ef. 4:3).

Christian Mohncke

Ik geloof God (2, slot)

Gedachten bij Handelingen 27

We hadden de vorige maand al overwogen: hoewel God Paulus door middel van een engel Zijn nabijheid liet ondervinden, gaf Hij toch geen bevel om het gevaar weg te nemen of de omstandigheden te veranderen. De storm wordt hier niet gestild, zoals de Heere Jezus dat wél deed voor Zijn discipelen, maar Paulus' innerlijk wordt gerustgesteld. God laat ons zien dat het mogelijk is om in volle rust te zijn, zelfs op een brekend schip dat wordt prijsgegeven aan de golven van een kolkende zee, zelfs zó gerust dat je je medereizigers kunt aansporen om 'goede moed te hebben'.

Hoe beschamend is dit voor ons, want wij willen vaak alleen maar de hulp van de Heere zien als Hij een eind maakt aan het lijden of als Hij de omstandigheden verandert; we zijn vaak alleen dán vol goede moed als duisternis en gevaar voorbij zijn. Al gebeurt dit ook soms, toch zien wij dat het niet altijd Gods plan is om de moeilijkheden weg te nemen. Nee, **Hij wil de uitnemendheid van Zijn kracht aan ons bewijzen**, opdat wij ervaren dat Zijn tegenwoordigheid voor ons meer is dan het stillen van de stormen.

Hoeveel wensen, hoeveel zuchten om het anders te hebben zijn er vaak in ons hart, zonder dat wij bedenken dat deze wegen juist geschikt zijn om ons de trouw en genade van God te laten genieten. Laten wij daarom leren met geduld en volharding op de Heere te zien en Zijn hulp te verwachten.

In het voorgaande hebben we gezien dat de apostel in deze schipbreuk bijzondere ervaringen beleefde van de trouw van zijn God. Nu willen wij nog een ogenblik stilstaan bij de oor-

zaak waardoor hij die ervaringen kon beleven. De woorden die hij voor al de schepelingen hoorbaar uitspreekt: 'Want in deze nacht stond bij mij een engel van de God van Wie ik ben en Die ik ook dien' geven ons het antwoord. Als het eigendom van God werd hij bewaard en was hij het voorwerp van Gods bijzondere zorg. [Als wij het eigendom van de Heere zijn, kunnen ook wij rekenen op Zijn bewaring en Zijn zorg.](#) Hoe ongelukkig zijn mensen die daarover in onzekerheid verkeren! Hun hoop gaat dan op en neer met de omstandigheden en is niet op God gevestigd.

'Die ik ook dien' – dat Paulus deze woorden aan zijn getuigenis kon toevoegen, was de oorzaak dat hij zoveel heerlijk onderzocht, wat tot Gods eer was en voor hemzelf tot zegen. Hoezeer moeten deze woorden ons treffen. Wij die misschien de apostel met alle vrijmoedigheid het eerste kunnen nazeggen, maar die bij het tweede ons moeten terugtrekken, omdat ons leven ons veroordeelt, omdat het juist bewijst dat wij meer onszelf dienen dan God!

Van deze toestand is de geschiedenis van Jona een treffend bewijs. Jona was eens in dezelfde omstandigheden als de apostel Paulus. Ook hij was te midden van de storm op dezelfde zee en elk moment dreigde het schip waarop hij zich bevond, te vergaan. Maar kon hij net zoals Paulus zeggen: 'Die ik ook dien'? Nee. Jona bewandelde een weg van ongehoorzaamheid aan God! Wat een verschil. Maar ook: wat een verschillende gevolgen!

De apostel Paulus geeft de heerlijkste getuigenissen van Zijn God en wordt door Hem als het ware tot redder van 275 mensen gemaakt. En Jona? Hij moet zichzelf aanklagen als de oorzaak van de storm en zich overgeven aan de tuchtigende hand van God. En hoewel God hem als Zijn eigendom bewaart zodat hij in de golven niet omkomt, moest hij toch alles missen waarvan de apostel Paulus kon genieten.

Kijk, dat is het verschil dat in het leven van twee mensen werd aangetroffen; ze konden allebei zeggen dat ze de Heere toebehoorden en waren allebei tot hetzelfde werk geroepen.

Het is beslist niet mijn bedoeling om de zekerheid dat men de Heere toebehoort, enigszins in de schaduw te stellen, want dat is het fundament waarop alle beloften voor tijd en eeuwigheid rusten. Maar toch wil ik graag opmerken dat het gewicht van het eerste (de Heere toebehoren) het grote belang niet mag verdringen van het tweede punt (namelijk onze roeping en dienst).

Bij velen lijkt het eerste hoofdzaak en het tweede maar bijzaak. Maar gelovigen die het werk van de Heere Jezus in zijn hele omvang kennen, begrijpen de volle betekenis van het woord dat tot de Thessalonikers werd gericht: 'hoe u zich van de afgoden tot God *bekeerd hebt*, om de levende en waarachtige God te *dienen*' (1 Thess. 1:9). Tot God 'bekeerd' en 'God te dienen' wordt hier in één adem uitgesproken. En zo is het ook.

Onze dienst drukt niet alleen het zegel op onze verlossing, maar is ook de vrucht aan de wijnstok waardoor de Landman verheerlijkt wordt. Moge de Heere geven dat wij allemaal de ernst, maar ook het grote voorrecht daarvan meer mogen leren kennen, opdat wij bewaard blijven voor een leven waarin wij onze eigen voldoening zoeken en onszelf troosten met de gedachte: ik ben toch bekeerd.

Met wat een rust en vrijmoedigheid beweegt de apostel zich onder hen die met hem op het schip waren! Hij 'dankte God in het

bijzijn van allen' (vs. 35). Wat een mooie gelegenheid biedt hun gezamenlijke nood hem om aan allen te laten zien hoe rijk en gelukkig *zij* zijn die God toebehoren en Hem dienen!

Maar nood maakte Jona juist ongerust en hij wilde graag slapen, omdat hij voelde dat God tegen hem was. Toen de scheepslieden hem wakker maakten, kon hij hen niet geruststellen en kon hij ook niet met hen spreken over zijn God, want hij had genoeg aan zichzelf; hij moest eerst zelf weer in het reine komen met God, voordat hij van Hem kon getuigen tegenover anderen. Zo gaat het altijd. Niets ontnemt ons meer de vrijmoedigheid en de kracht om van de Heere te getuigen dan een leven buiten Zijn gemeenschap.

Maar bij deze vrijmoedigheid en gerustheid handelt de apostel ook met een beslistheid en zekerheid, die hun basis hadden in zijn vaste geloof in dat wat God gezegd had. Ja, Paulus kende zijn God! Daarom schroomt hij niet het volk toe te roepen: 'Houd goede moed, mannen, want **ik geloof God**, dat het zo zal gaan als mij gezegd is' (vs. 25).

Die hele verdere reis bleek wel dat hij hieraan niet twijfelde, want toen het scheepsvolk uit het schip probeerde te vluchten, zei Paulus, in vertrouwen op wat God gezegd had: 'Als zij niet op het schip blijven, kunt u niet gered worden'. En ook toen hij hen aanspoorde om voedsel te nemen, kon hij hun verzekeren dat geen haar van hun hoofden verloren zou gaan. Wat een geloofstaal!

Mocht dit onwankelbare vertrouwen op wat God gezegd heeft, toch meer in ons leven gevonden worden. Het zou ons rust geven in de omstandigheden en kracht om te handelen, terwijl wij nu soms twijfelend en ongelukkig rondom ons kijken om daar kracht en hulp te zoeken. En wanneer er ogenblikken komen waarin dit geloof op de proef wordt gesteld, zoals bij Paulus gebeurde toen

de nauwgezetheid van de Romeinse soldaten de gevangenen wilde doden, dan is ook dat niet erg, want God bewijst hier dat Hij alle harten in Zijn hand heeft. 'De hoofdman, die Paulus wilde redden, verhinderde hun voornemen en beval, dat zij die konden zwemmen, het eerst over boord zouden springen en aan land gaan; en de overigen deels op planken deels op wrakstukken van het schip. En zo gebeurde het dat allen behouden aan land kwamen' (vs. 43-44).

Kijk, dat is de uitkomst! Niemand werd gemist; allen zijn gered; het vertrouwen van Paulus is niet beschaamd! Zo zal God ook ons geloof en vertrouwen op Hem niet beschamen. God is de onwankelbare steun van *al* de Zijnen. Op Hem mogen zij vertrouwen met diepe innerlijke rust. Iedere steun buiten Hem stelt teleur, als het erop aankomt. Maar Hij is de Sterke, Die van geen wankelen weet.

'*Ik geloof God*'. Mocht dat in alle omstandigheden, bij het gevoel van eigen zwakheid en ellende, de taal van onze harten zijn. Alles wat Hij beloofd heeft, zal Hij nakomen! **Ik geloof God**. Hij doet wat Hij zegt. In de zekerheid hiervan mag ik leven en mag mijn hart rusten. En spoedig zullen wij allen ondervinden dat wij onszelf niet bedrogen hebben, als wij verenigd worden met de Heere Jezus en met Hem zullen ingaan in het Vaderhuis; dan zullen wij de volkomen vervulling zien van alles wat God gezegd heeft.

G.P. Bronkhorst

Waartoe deze verkwisting? (1)

Wat een barse, verontwaardigde woorden uit de mond van de discipelen! Zij hadden – zoals Johannes 12:4 ons laat zien – Judas Iskarioth als spreekbuis: *'Waartoe deze verkwisting?'* (Matth. 26:8). Wat was er dan gebeurd, dat de verontwaardiging van de discipelen zo groot had kunnen worden? Ach, een arme vrouw was het huis van Simon binnengekomen, had het hoofd en de voeten van de Heiland met echte, zeer kostbare nardusolie gezalfd en Zijn voeten met haar haren afgedroogd. Wat een liefelijk beeld om Maria zo aan de voeten van de Heere Jezus te zien zitten. Ze had lang gewacht, ze had de zalf 'bewaard'. Nu was het moment gekomen waarin zij Hem, Die niet lang meer bij hen zou zijn, al haar hartelijke liefde aan Zijn voeten kon leggen. 'Zolang de Koning aan Zijn ronde tafel zit, verspreidt mijn nardus zijn geur' (Hoogl. 1:12). Wanneer ware aanbidding uit een hart tevoorschijn stroomt, verwondert het ons dan 'dat het huis met de reuk van de zalfolie vervuld' wordt?

Maar nu wordt de heilige toewijding van dit moment onderbroken. De discipelen komen er met hun berisping tussen: 'Waartoe deze verkwisting? Deze had duur verkocht kunnen worden en aan de armen gegeven kunnen worden'.

Hier treedt ogenblikkelijk de bedoeling van de satan aan het licht om het bezig zijn met Christus als 'verkwisting' te brandmerken en het door de een of andere Christelijke bezigheid te vervangen. Wat jammer dat de discipelen van de Heere bezweken voor het venijn in de woorden van Judas Iskarioth, van wie we bovendien horen dat zijn bezorgdheid voor de armen gehuicheld was (Joh. 12:6). Wat verdrietig ook wanneer satan in onze dagen succes heeft met het afleiden van onze harten om ons te wijden aan onze Heere, de aanbidding van Zijn heerlijke Persoon als tweederangs en ondergeschikt voor te stellen.

Het is een manier van doen die ons in beeld gesproken wegtrekt bij het altaar en ons in plaats daarvan mee wil voeren naar 'de Vallei van de handwerkers' (Neh. 11:35). Hij weet ook heel goed zelf zijn eigenwillige bezigheid met de mantel van Christelijke naastenliefde te omgeven. Hij weet hoe hij aan de woorden van het ongeloof de schijn van rechtvaardigheid moet geven, want hoeveel 'armoede', hoeveel ellende is er niet in de wereld! Maar wij hebben in onze dagen een actieve, Christelijke bezigheid nodig, een bezigheid die kost wat kost moet worden voortgezet, de dienst om aan de principes van God herinnerd te worden, aan prioriteiten die Hij voor eens en altijd in Zijn Woord neergelegd heeft en die men niet ongestraft kan omdraaien.

Nu is het ongetwijfeld een grote genade, wanneer God ons het voorrecht verleent om in waarheid de Heere Jezus te mogen dienen. Omdat wij echter over Goddelijke prioriteiten spreken, willen wij eerst de vraag voorleggen: **waar maakt de Heere Jezus, Die ons zo duur gekocht heeft, in eerste instantie aanspraak op?** Is het op onze tijd, op onze kracht, of op onze vaardigheid, of op ons dienen van Hem? Of is het op ons *hart*?

'Mijn zoon, geef mij je hart' (Spr. 23:26) is de taal van de Heere. Ervaart een hart dat de Heere helemaal toebehoort, het bezig zijn met Hem en Zijn heerlijke Woord als 'verkwisting' en als 'verspilling' van tijd en kracht? Wanneer wij in Kolosse 3 vermaand worden na te denken over 'wat boven is, waar Christus is', kan dan dit

bezig zijn in Gods ogen 'verlies' of 'verspilling' (Mark. 14:4) of vergeefse moeite zijn? In Psalm 1 wordt de man gelukkig geprezen 'die zijn vreugde vindt in de wet van de HEERE en Zijn wet

dag en nacht overdenkt' (Ps. 1:2). David zegt in Psalm 27 vers 4: 'Eén ding heb ik van de HEERE verlangd, dát zal ik zoeken: dat ik wonen mag in het huis van de HEERE, al de dagen van mijn leven, om de lieflijkheid van de HEERE te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel'. Dat was ook het heerlijke verlangen van Maria. Al bij een eerdere gelegenheid zien we haar aan de voeten van de Heere zitten om Zijn Woord te beluisteren (Luk. 10:39). In de ogen van Martha kan dat er – gezien al het werk – als 'tijdverspilling' uitzien. 'Zeg haar dan dat zij mij helpt'. Maar hoe zag de Heere het? 'Martha, Martha, u bent bezorgd en verontrust over veel dingen; maar één ding is nodig' (Luk. 10:40-42). Maar zelfs afgezien van het gevaar dat we lopen om door 'veel dienen' ervan weerhouden te worden rust bij de Heere te nemen, het punt waarop het aankomt is dit: wat was kostbaarder voor het hart van de Heere: dat Martha voor Hem haar huis openstelde of dat Maria voor Hem haar hart opende? Martha gaf Hem met haar dienen de plaats van de ontvangende. Maria, aan Zijn voeten, gaf Hem de plaats van de gevende. En 'het is gelukkiger te geven dan te ontvangen'.

De Heere aanvaardt alles wat uit liefde tot Hem gebeurt, ook het dienen van Martha (verg. ook Joh. 12:2), maar Hij aarzelt niet het deel van Maria '*het goede deel*' te noemen, 'dat niet van haar zal worden weggenomen' (Luk. 10:42).

En als de discipelen haar brutoot van verkwisting beschuldigen, neemt Hij haar op ontroerende manier in bescherming: 'Waarom valt u haar lastig? Zij heeft een goed werk aan Mij verricht' (Mark. 14:6). Zo is het 'goede deel': het beluisteren van Zijn Woord en het 'goede werk': Hem aanbidden. Dat was het gelukkige voorrecht van Maria.

(Wordt vervolgd).

Christian Briem

Hoop en reiniging

'Ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, zoals Hij rein is' (1 Joh. 3:3).

Aangezien er over de komst van de Heere gesproken wordt als een 'hoop', wordt er soms geredeneerd dat dit onzekerheid impliceert over het feit of wij al of niet deel zullen hebben aan de opname. Maar hoop kan zowel zeker als onzeker zijn en in de [Schrift wordt het woord vaak gebruikt om aan te duiden dat iets toekomstig is](#) en niet om onzekerheid te suggereren. 'De hoop beschaamt niet' en wij wachten met volharding op de hoop die wij niet zien (Rom. 5:5; 8:25).

Wanneer wij in Christus geloven, is er *veel* wat onmiddellijk van ons is. Wij ontvangen echter nog niet *alles* wat wij uiteindelijk zullen bezitten, want God heeft ons tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn (Rom. 8:29) en daarom zijn wij *behouden in de hoop*; dat wil zeggen: behouden terwijl er te zijner tijd nog iets zal volgen.

Om effectief heiligheid te bewerken in ons leven, hoeft de *hoop* niet veranderd te worden in een *dreiging*. Sommigen lijken te denken dat wij aangespoord moeten worden tot ijver en waakzaamheid door de dreiging om achtergelaten te zullen worden bij de opname, tenzij wij voldoen aan de standaard. Maar

de Schrift verklaart niet: 'Ieder die *deze dreiging beseft*, reinigt zichzelf', maar: 'Ieder die *deze hoop op Hem heeft*, reinigt zich, zoals Hij rein is'. De hoop in dit vers is dat wij zoals Christus zullen zijn bij Zijn komst.

Behouden door genade gaan wij verder 'in de verwachting van de zalige hoop' – een hoop die onuitsprekelijk kostbaar is en waar geen spoor van twijfel mee verbonden is (Tit. 2:13). Natuurlijk heeft niets van wat wij gezegd hebben, enige betrekking op hen die door hun leven laten zien geen ware gelovigen te zijn. Ze kunnen wel een belijdenis uitspreken en als vanzelfsprekend aannemen dat er niet méér nodig is. Nee, wat wij hebben geschreven geldt alleen voor hen die werkelijk geloven en die 'Christus toebehoren'.

H.P. Barker

Het beste van de wereld

'De koning nu stelde een dagelijkse hoeveelheid van de gerechten van de koning voor hen vast, en van de wijn die hij dronk ... Daniël nu nam zich in zijn hart voor zich niet te besmetten met de gerechten van de koning of met de wijn die hij dronk' (Dan. 1:5,8).

Het beste wat deze wereld te bieden heeft, het vlees en de wijn van de koning, is niets vergeleken bij de zegeningen die God ons als gelovigen schenkt.

Deze koning van Babel wilde niet alleen het dagelijks voedsel van Daniël en zijn vrienden veranderen, maar hij veranderde ook hun namen. De morele betekenis hiervan is niet mis te verstaan: hij wilde hiermee elke herinnering aan de Heere wegvagen en hen zo beroven van alles wat Goddelijk was.

Daniël vroeg om water en plantaardig voedsel voor zichzelf en zijn vrienden. Dat plantaardige voedsel bestond uit geplet graan en dat spreekt van Christus als het brood van God – het voedsel voor de ziel van de gelovige. Ook het water spreekt van Christus,

Die kon zeggen: 'Wie in Mij gelooft, zal nooit meer dorsten' (Joh. 6:35). Na tien dagen van plantaardig voedsel en water was het verschil met de andere jongemannen zo opvallend dat de kamerheer het voorgeschreven voedsel wegnam en de anderen ook plantaardig voedsel gaf!

Wat een eigentijds boek is dit! Want dit is precies wat ook in onze huidige cultuur gebeurt. Het geloof wordt steeds meer verbannen uit de samenleving, de evolutie wordt onderwezen in plaats van Goddelijke schepping en er worden geen absolute waarden meer erkend. Kwaad wordt goed genoemd en goed kwaad. Is het een wonder dat zij die de verdedigers zijn van zo'n duivels doel, een generatie voortbrengen die geen hoop heeft, geen reden om te leven en die vaak zelfmoord beschouwt als de enige uitweg uit een betekenisloos bestaan?

Hoe meer we ons voeden met Christus en hoe meer we leven in gemeenschap met Hem, hoe meer anderen dat zullen opmerken.

Zo was het ook met Petrus en Johannes, want de Joodse leiders 'herkenden hen dat zij met Jezus geweest waren' (Hand. 4:13). Dat de Heere ons zal helpen om vastberaden te zijn in deze laatste dagen, om lichten te zijn te midden van de toenemende duisternis om ons heen.

R.A. Barnett

God was in Christus

'... namelijk, dat God in Christus was, de wereld met Zichzelf verzoenende, door hun overtredingen hun niet toe te rekenen' (2 Kor. 5:19).

Verzoening voert ons verder in de positieve zegen van het Evangelie. Verzoening met God is noodzakelijk vanwege de slavernij die de zonde heeft voortgebracht en een van de ernstigste effecten van de zonde is de manier waarop ze ons van God heeft vervreemd. Wij hebben van nature geen verlangen naar Hem of naar het licht en het leven dat Zijn aanwezigheid brengt.

De daad van Adam en Eva in Genesis 3 verklaart dit duidelijk. Toen zij de stem van de Heere God in de hof hoorden, verborgen zij zich. God was voor de mens net zo weerzinwekkend geworden als de mens dat geworden was voor God. Maar wij moeten hier een zorgvuldig onderscheid maken. Wat onze kant betreft, zat de vervreemding niet alleen in ons leven maar ook in ons hart. Wat Gods kant betreft, werd de vervreemding in het leven veel scherper gevoeld dan wij die ooit konden voelen, maar er was geen vervreemding in Gods hart. Terwijl wij als zondaars God haatten, haatte Hij ons nooit.

De Heere Jezus kwam in deze wereld in de geest van verzoening. Dit kenmerkte Zijn leven en bediening. Zijn werk was vergeving, niet veroordeling, maar iedere toenaderingspoging werd door de mensen afgewezen. Het was niet noodzakelijk dat Zijn hart naar ons toegewend werd, maar het was in alle opzichten noodzakelijk dat onze harten naar Hem toegewend zouden worden.

Alles aan ons wat verfoeilijk was en het oordeel verdiende, is geoordeeld in de dood van Christus. Als de vrucht van verzoen-

ning zijn wij volmaakt aanvaardbaar voor Hem. 'Hij heeft ons begenadigd [of: aangenaam gemaakt] in de Geliefde' (Ef. 1:6). Christus' aanvaarding is de maatstaf voor onze aanvaarding. Onze gedachten jegens God zijn veranderd. De vijandschap die eens ons hart vervulde, is weggedaan en wij verheugen ons in Hem. Hij kan met genoegen op ons neerzien en wij zien in bewonderende liefde op naar Hem. Nu wij verzoend zijn, hebben wij de volledige toegang tot de rijkdom van Gods gunst en liefde. Het is de introductie in de zegen van de hoogste orde.

F.B. Hole

Uw werk, o Heiland, is volbracht,
U hebt verbroken vijands macht;
Uw bloed heeft ons verzoend met God.
Hoe heerlijk is dan nu ons lot!

LGL, 103:2

De tien plagen over Egypte

Auteur: D. Boom

De tien plagen die in Exodus 7-10 over Egypte kwamen, zijn uniek in de geschiedenis van een volk: dergelijke hevige rampen in zó'n korte tijd! Helaas bewerkte plaag na plaag geen omkeer bij de farao van Egypte, die Israël onderdrukte en uitbuitte.

Als Christenen kunnen we veel lessen trekken uit deze plagen. Ze laten ons Gods almacht zien en ook Zijn vastbeslotenheid om het doel te bereiken dat Hij voor ogen heeft: de verheerlijking van Zijn Naam in de verlossing van Zijn volk.

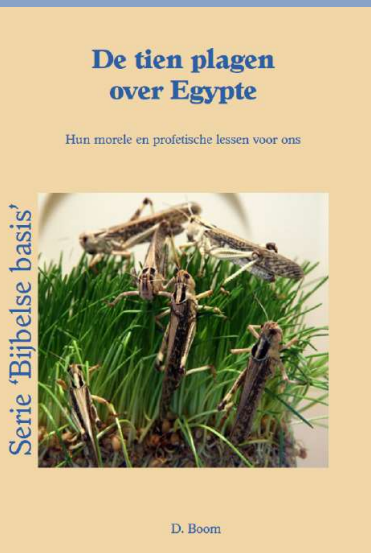
Ook nú schudt God de mensen soms wakker door ernstige rampen. Maar wie let erop? Heeft de mens oog voor Gods boodschap?

Het zal in de toekomst helaas niet anders zijn, zoals het Bijbelboek Openbaring ons laat zien. Ramp na ramp zal deze wereld treffen, die de Heere Jezus heeft verworpen en gekruisigd. God spreekt daardoor tot hart en geweten van Zijn schepselen. Maar de mensen zullen zich ook dán niet bekeren. Vanuit dit perspectief liggen er rijke profetische lessen in de tien plagen. We doen er goed aan die ter harte te nemen.

Deze studie is dan ook bijzonder de moeite waard!

Uitvoering: A5, hardcover, 104 pagina's.

Prijs: € 9,95

Nadenkertje

Lees de Bijbel

Een jonge man aan wie ik een Christelijke folder wil geven, wijst die af met de woorden: ‘Ik ben helemaal niet religieus!’ – ‘Maar waarom wil je niet een keer kennismaken met een belangrijk thema?’ vraag ik hem.

‘Ik ben geen mens voor de Bijbel’, gaat de ander verder. – Of hij die dan al kent, vraag ik door. ‘Eigenlijk niet’, antwoordt hij daarop. Maar dan wordt hij serieuzer: ‘Het enige wat ik weten wil, is wat er na de dood is’. – ‘Heel goed, daarvoor hebben we de Bijbel’.

Dat de Bijbel niet bij iedereen interesse opwekt, verandert niets aan het feit dat ze als mededeling van God van grote betekenis is voor ons. Wie anders dan God Zelf zou ons de basisvragen van ons leven kunnen beantwoorden: wie we zelf zijn, wat het leven na de dood is, Wie Hij is, hoe Hij ons ziet en of er een hemel en een hel zijn. Over al deze thema’s hebben we openbaringen van God, die in de Bijbel beschreven zijn. Het is de moeite waard zich daarmee bezig te houden.

Het evangelie van Lukas vertelt over een rijke man die stierf zonder met God verzoend te zijn. Zijn levensschuld nam hij zonder vergeving mee in het graf. En zo bevond hij zich, toen hij in de hel wakker werd, plotseling in onbeschrijflijke kwellingen op een plaats zonder God.

Een dergelijk lot kan ons bespaard blijven als we op tijd de Bijbel ter hand nemen en die op ons in laten werken. Belangrijk is natuurlijk dat we de Bijbel zonder voorbehoud lezen. Als we Gods Woord vertrouwen, zullen we de weg naar de eeuwige heerlijkheid spoedig vinden.